

בס"ד. ש"פ וירא, כ"ף מרחשון ה'תשמ"ג.

בלתי מוגה

וה' פקד את שרה כאשר אמר ויעש ה' לשרה כאשר דיבר, ומביא ע"ז בעל יום ההולדת במאמרו הידוע על פסוק זה (שיצא לאור בדפוס זה עתה - סה"מ תרמ"ד ע' קנה), מה שארז"ל בגמרא נאמר פקידה באשה וה' פקד את שרה ונאמר פקידה בארץ פקדת הארץ ותשוקקי'. דהפקידה באשה הו"ע ההריון והפקידה בארץ הו"ע ירדת הגשמים. ועוד שם, נאמר לידה באשה ונאמר לידה בארץ, דכשם שבארץ הנה ע"י הגשמים שהם גשמי ברכה ישנה הצמיחה והברכה כמ"ש ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יכולה, כך גם באשה, שכתחלה היא הפקידה ואח"כ הלידה, דזהו וה' פקד את שרה כאשר אמר דקאי על ההריון ויעש ה' לשרה כאשר דיבר דקאי על הלידה כמארז"ל במדרש והובא בפרש"י על התורה. ומבאר בהמאמר השייכות דאשה לארץ, ע"פ מה שארז"ל בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא אלא במזלא תליא מילתא, דענין בני הוא פקידת האשה וענין מזוני הוא פקידת הארץ כמ"ש ארץ ממנה תוציא לחם (ע"י הגשמים כו'), הנה שניהם תלויים במזל. והנה בזה שאמרו לאו בזכותא כו' אלא במזלא, מקשה בהמאמר שם, והלא ארז"ל איך מזל לישראל, דלישראל לא יש מזל כלל, וא"כ מה שייך לומר במזלא תליא.

ומבאר בהמאמר שם, דמה שאמרו איך מזל לישראל, הכוונה בזה היא שהמזל דישראל הוא בבחי' איך שלמעלה מהשתלשלות, היינו, שלגבי התחתון איך הוא בבחי' מציאות נמצא, ונקרא איך ע"ש שאיך התחתון יכול לתפוס בו ואפילו לא להשיגו ולהבינו. וע"ז אמרז"ל בני חיי ומזוני במזלא תליא, היינו, במזל הנ"ל ד, ואיך שלמעלה מסדר ההשתלשלות, שממנו נמשכות כל הברכות לישראל בבני חיי ומזוני כו'. ועפ"ז יש לבאר ג"כ מאמר כ"ק אדמ"ר מהר"ש נ"ע (שהשנה היא שנת המאה להסתלקותו) שענין הפרנסה בזמן הזה, בעקבתא דמשיחא, היא ע"ד המן שהוא לחם מן השמים. כי פרנסה היא מהדברים שבמזלא תליא, בחי' לחם מן השמים, אלא שרצה הקב"ה שענין הפרנסה יומשך ע"י התלבשות במעשה האדם, אבל באמת במזלא תליא מילתא, בחי' איך שלמעלה מסדר ההשתלשלות, שלכן נמשכת הפרנסה גם בהרחבה וכו'.

והנה מאריכות הענינים שבמאמר שם מוכן, שגם הענינים התלויים במזל, במזלא תליא, גם הם נמשכים (און שפיגלען זיך אפ) ע"י עבודת האדם לקונו. ויש לומר דהעבודה הממשכת בחי' מזל היא העבודה דבכל מאדך. דהנה העבודה דבכל לבבך ובכל נפשך היא במזוה"ג, דגם כאשר העבודה היא בכל כחות הנפש ובכל הפרטים שבוה, כולל גם ההתכללות דכחות הנפש בי"ב גבולי אלכסון כו' (כמבואר בהמשך המאמר), הנה גם זה הוא מדידה והגבלה. והעבודה שלמעלה ממדידה והגבלה היא העבודה דבכל מאדך. ועבודה זו דבכל מאדך פועלת המשכה שלמעלה מסדר ההשתלשלות. דזהו מה שארז"ל

במסכת ברכות דדוקא בפרשה ראשונה של ק"ש ישראל הם בבחי' עושין רצונו של מקום, דההפרש בין פ"ר לפרשה שני' הוא שבפ' ראשונה אומרים בכל מאדך, ובזה אומרים שהם עושין רצונו של מקום, היינו שע"י העבודה דבכל מאדך עושין רצון חדש למעלה מסדר ההשתלשלות. וכשם שהעבודה דבכל מאדך נמשכת מכח' המזל שבנשמה, האיך שבנשמה (היינו עיקר ועצם הנפש), והיא פועלת על הגוף, עד שכיון שמזלייהו חזי הנה חרדה גדולה נופלת עליהם בגופם למטה, דזהו מה שמזל הוא מלשון ונוזלים מן לבנון, שנוזל ונמשך ונשפע ומתקבל למטה, כמו"כ הוא גם בהמשכה מלמעלה (שנמשכת ע"י עבודה הנ"ל), שממשיכים רצון חדש שלמעלה מסדר ההשתלשלות, ומדרגה זו ממשיכים למטה בעולם, כנרמזו בלשון רצונו של מקום, דהתואר מקום קאי על דרגא זו שהיא מתלבשת בגדרי המקום, עד שצריך לבאר בזה (צו באווארענען) שהוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו. ועד שזה נמשך למקום כפשוטו, ועד שפועל ברכה בכל הענינים, בני חיי ומזוני רויחי.

גם י"ל מה שע"י העבודה דבכל מאדך ממשיכים המשכה שלמעלה מסדר ההשתלשלות, ושע"י נמשכת ברכה בני חיי ומזוני רויחי. דהנה ע"י העבודה בכל מאדך פועלים גם ענין האחדות בכחות הנפש. היינו, דנוסף לזה שגם ע"י העבודה בכל לבבך ובכל נפשך אפשר להיות התכללות הכחות, הנה עוד זאת, שע"י העבודה דבכל מאדך שבעצם הנפש, פועלים גם ענין האחדות בכחות הנפש. וע"י ענין האחדות בעבודה אזי גם ההמשכה מלמעלה היא ממקום שלמעלה מהתחלקות לגמרי, אחדות הפשוטה, עד לאחדות שלמעלה מהגדרים דאחדות ופירוד, שזה פועל המשכת הברכה בני חיי ומזוני רויחי.

ויש לקשר זאת (בדרך אפשר) עם המבואר במאמר הראשון שנדפס משנת תרמ"ג (לבעל יום ההולדת), שבו מבאר ענין האחדות ומעלתו, עד שגם בלעו"ז הנה עי"ז שויהי כל הארץ שפה אחת כו' הנה אמרו הן עם אחד ושפה אחת כו' עי"ז היו יכולים להמשיך מלמעלה מעלה ביותר. וכ"ש וק"ו בישראל, בענין הקדושה, דע"י האחדות בהם ממשיכים ממקור נעלה ביותר. וכמבואר במאמר שם (ריש ע' ו) [ועד"ז בתו"א ואוה"ת בסוף המאמר ד"ה זה], דמקור האחדות הוא כשם הוי'. דהנה יש שבעה שמות שאינם נחקקים, ושם הוי' הוא שם העצם ושם המפורש והוא גם שם המיוחד. דהנה יש אורות וכלים, רק שבשאר השמות האור הוא שם הוי', משא"כ הכלים כו', ובשם הוי' גם הכלי הוא הוי', היינו, תכלית האחדות דאורות וכלים. וזהו מה שהוי' הוא גם לשון מהרה, ולשון ה' הוה ויהי, היינו, דאף שנמשך בגדרי המקום וזמן, אבל שם גופא הוא ה' הוה ויהי' כאחד, ענין האחדות בתכלית.

והענין בעבודה הוא, שצריך להיות הענין דאהבת ישראל, וכמבואר בתניא פל"ב שצריך להיות אוהב את הבריות, ועד שפועל בהם ומקרבן ועד שמקרבן לתורה. וגם הענין דאחדות ישראל, וכמבואר בד"ה ההלצו (רנ"ט)

לבעל יום ההולדת, דמלחמת מדין היתה לתת נקמת הוי' במדין, המלחמה והנקמה עם המדון ומריבה. שזוהי נקמת הוי', לפי שמדין הוא המנגד לשם הוי' שענינו אחדות כנ"ל. וע"י אהבת ישראל ואחדות ישראל נעשה ברכנו ואבינו כולנו כאחד, שנמשכים כל הברכות בבני חיי ומזוני רויחי ובכולם רויחי.

והנה גודל מעלת הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, הוא לא רק בזה שע"י נמשכים כל הברכות בבני חיי ומזוני רויחי ובכולם רויחי, וכנ"ל בענין ברכנו ואבינו כולנו כאחד, אלא עוד זאת שע"י ממלאים גם את הבקשה שבענין הגאולה, שזוהי הבקשה דמזמור קכג שבתהלים (שהשנה מתחילים באמירת מזמור זה), שבסיום המזמור אומרים רבת שבעה לה נפשנו הלעג השאננים גו', שמבקשים את סיום הגלות, וגם בתחלת המזמור אומרים אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים, ומבאר בזה כ"ק אדמו"ר הצ"צ ברשימות לתהלים, דמה שנאמר היושבי בתוס' יו"ד, זה מורה על ענין יסוד אבא, הקשור עם פנימיות אבא שהוא פנימיות עתיק, שגילוי פנימיות עתיק יהי' לעתיד לבוא כנודע (באופן ששייך ענין הגילוי בפנימיות עתיק), וכ"ז פועלים ע"י אהבת ישראל ואחדות ישראל, כי נוסף לזה שע"י הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלים את סיבת הגלות, וכמבואר בגמ' יומא שסיבת הגלות היתה שנאת חנם וא"כ התיקון לזה הוא אהבת חנם, הנה עוד זאת, הרי ואהבת לרעך כמוך קשור עם ואהבת את ה' אלקיך, שזה קשור עם אהבתי אתכם אמר ה', ולכן הרי זה ממשיך את כל הברכות, ועד לברכה העיקרית גאולה האמיתית והשלימה, שבקרב ממש, נלך בבנינו ובבנותינו כו' וארו עם ענני שמיא, לארץ הקודש ולירושלים עיה"ק ולמקדש אדניי כוננו ידיך, והקיצו ורננו שוכני עפר ובעל יום ההולדת בתוכם, במהרה בימינו ממש.

